

LEIDINGBREUK

2010-08-08 09:51:50

Er is iets mis met mijn waterleiding. Niet dat ik afgelopen weken regelmatig onder een koude douche stond of in een 30 centimeter hoge nattigheid in onze kelder. Ik ben bang dat een loodgieter mij ook niet verder kan helpen. Het gaat namelijk om mijn interne waterleiding. Ik heb het lang uitgesteld, maar nu iedere plas voelt als een brandend braambos en pijn vanuit de erogene zone via de linker lies naar mijn onderrug gaat, wordt het tijd voor een specialistische kijk op mijn zaak.

Belangrijk voor het verhaal is wel even te vertellen dat mijn eigen huisarts wegens ziekte zijn praktijk al geruime tijd niet kan voeren. Ik zal het daarom met een vervanger moeten doen. Tenminste, ik ga er met enige zekerheid van uit dat ik een vervangER zal treffen. Ik mag toch hopen dat het geen vervangSTER is die ik moet confronteren met mijn delicate kwestie? Bij een vrouwelijke dokter ga je voor schaamlipcorrecties, eierstokkwaaltjes, vleesboompjes of tepelkloven, maar niet voor problemen met het afweergeschut. Nee, in mijn geval moet het beslist een mannelijk substituut zijn die uit eigen ervaring weet hoe met het gereedschap om te gaan. Ik heb daarbij geen representatief marktonderzoek nodig om te stellen dat 200% van de Nederlandse mannen hier net zo over denkt.

Zittend in de drukke wachtkamer hoor ik een diepe mannenstem vanuit de behandelkamer. Het geluk is blijkaar met de dommen en met een ontielig pak van mijn hart blader ik gelijk een stuk geruststellender in de Marie Claire uit de aanwezige leesmap. Wanneer de deur van de praktijkruimte echter opengaat, blijkt deze stem niet afkomstig van de vervangend huisarts, maar van een schijnbaar slechthorende patiënt. De oude man tettert zo onnoemelijk hard, dat zelfs ver buiten het praktijkgebouw de uitgebreide beschrijving van zijn lichamelijke klachten zonder enige moeite is te volgen. Vervolgens stapt een jong, net voor huisartsgeneeskunde afgestudeerd meisje in een nieuwe, witte doktersjas de wachtkamer in om haar volgende patiënt uit te nodigen. Slik!

Ik zit als vastgenageld op mijn wachtkamerkruk. Het voelt alsof rigor mortis zich plots meester heeft gemaakt van mijn lichaam en verstijfd van schrik trek ik wit weg. Gezien de ziektegevallen om me heen valt dit gelukkig niet op. Mijn rikketik gaat plots flink te keer zodat ik net zo makkelijk door kan als chronisch hartpatiënt. Bij het horen van mijn naam schieten de meest idiote uitvluchten schielijk door mijn hoofd om alsnog zo snel mogelijk een uitweg te vinden uit deze precaire samenloop van omstandigheden. Ik had het kunnen weten. Ik had het kunnen weten. Waarom zit mijn eigen, vertrouwde huisarts potverdomme dan ook niet op zijn plek? Meer dan 70% van de Nederlandse huisartsen is van het mannelijk geslacht, maar wanneer je er een nodig hebt, dan zijn ze er niet.

Word ik niet in allerijl weggeroepen door een mobiel belletje met een boodschap van levensbelang? Ik kan op het moment suprême ook quasi-naïef vragen naar mijn bloeddruk, cholesterol of verzoeken mijn oren uit te spuiten. Mijn achternaam schalt inmiddels voor de tweede maal door de drukke wachtkamer. Ik kan natuurlijk ook gewoon niet reageren en verbazend de andere patiënten aankijken om vervolgens gezamenlijk te constateren dat meneer Peelen zich niet (meer) in dit gezelschap bevindt. "Meld je dan op zijn minst netjes af", zou ik nadien belerend tegen mijn flink hoestende buurvrouw afgeven. Daarna kan ik op het juiste tijdstip, ongemerkt naar buiten glijpen. Weliswaar zonder professionele diagnose; maar ach... met mijn klachten kom ik de komende maanden ook zelf wel klaar. De kwaal is waarschijnlijk niet levensbedreigend, had ik, al voorbereidend, op internet gegoogled. Ik heb me echter wel nog geen tien minuten geleden bij de assistente gemeld als zijnde present! Er zit niets anders op. Ik sta op en loop met het jonge dokteresje mee.

Daar sta ik dan in mijn hippe, felgekleurde boxersshort van een bekende Zweedse oud-toptennisser; zo

preuts als een naaktslak in een wollen trui. Een ontorechte preutsheid wellicht? Ik hoef me immers nergens voor te schamen. Uit vergelijkend warenonderzoek mag ik met enige zekerheid stellen dat ik niet aan het eind van de wachtrij stond toen onze schepper de mannelijke geslachtsapparaten in de aanbieding deed. Met het zweet op mijn voorhoofd en op plaatsen waar ik überhaupt niet wist dat ik er zweetklieren had, laat ik het cadeautje in ieder geval zo lang mogelijk ingepakt. Toch voelt het heikele onderzoek absoluut niet gemakkelijk en al snel komt de twijfelachtige diagnose dat het wellicht gaat om een flinke blaasontsteking (Het potje met urine is inmiddels in onderzoek.) of een kleine leidingbreuk. Dit laatste moet een echo binnenkort uitwijzen.

Kortom, komende week word ik in het ziekenhuis verwacht, komen er waarschijnlijk nog meer vreemde vrouwenhanden aan mijn mannelijkheid en worden er warempel ook nog foto's van gemaakt. Misschien mag ik een afdruk als herinnering aan deze hachelijke gebeurtenis. Leuk voor in een lijstje of in ons familiealbum? Ik laat het wederom ongemakkelijk over me heen komen.